

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VII. Quædam alia circa ea, quæ Beati de facto vident in Deo, ubi an
visio beata videre poßit seipsam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

S. Gregorius.

lib. 2. Moral. c. 2. ubi de Beatis loquens, *Quid non vident, inquit, qui videntem omnia vident?* Hoc, inquam, non obstat, alioquin omnia etiam possibilia in Deo videre deberent, quod tamen, ut vidimus, à Theologis omnibus contra Durandum negatur. Sensus itaque est, illum qui videt Deum, videre omnia æquivalenter, cum quippe videt in quo omnia continentur. Quo etiam modo intelligendum est illud S. Isidori lib. 1. de Summo Bono, cap. 10. quod supra retuli sect. secundâ, num. quinto: *Angeli Verbo Dei cognoscunt omnia, antequam in re fiant.*

S. Isidorus.

V. Ostenditur Beatos non videre in Deo omnia existentia.

Probatur itaque Conclusio, Beatos scilicet non videre in Deo omnia præterita, præsentia, & futura, seu quicquid Deus videt Scientiâ visionis. Inprimis enim receptissima apud Theologos doctrina est, ex S. Dionysio desumpta, Angelos inferiores à superioribus illuminari, variâque Dei circa rerum dispositionem decreta ab his isdem patet fieri; ergo Beati omnia Dei circa res futuras consilia non habent perspecta. Hinc, ut notat S. Gregorius, Theodoretus, S. Thomas, & alii, provenit illa inter bonos & malos Angelos circa populum Israëliticum à patriâ tunc exultantem decertatio, quod nimirum, quid de illo statuisset Deus, iis necdum innotuisset.

Danielis cap. 10.

VI. Declaratur in Ieremias, Beatos existens omnia non videri in Verbo.

Deinde ad Ephesios 3. vers. 10. ait Apostolus: *Vt innoscat principibus & potestatibus in celestibus per Ecclesiam, multiformis sapientia Dei, secundum prævisionem sæculorum, quam fecit in Christo IESU Domino nostro.* Ergo sancti Angeli effectus aliquos Divinæ providentiæ sibi antea ignotos, per Ecclesiam, in qua fiunt, cognoscunt. Præterea Apocal. c. 7. v. 3. clamavit Angelus voce magnâ quatuor Angelis: *Nolite nocere terra & mari, neque arboribus, quosque signemus servos Dei nostri in frontibus eorum.* Ut nimirum hac ratione eos noscerent, ergo antea eos non noverant, ergo existentia omnia non vident in Verbo.

VII. Dies iudicii sancti Angelus est ignotus.

Tandem, dies saltem iudicij latet Angelos; sic enim affirmat Christus Matth. 24. v. 36. *De die autem illâ, & hora, nemo scit, neque Angeli celorum, sed solus Pater.* Hunc tamen locum ad probandum Angelos nescire diem iudicij, non esse efficacem existimat Cajetanus in eum locum, Suarez Tom. 1. in 3. part. in quaestione 10. art. 2. in fine Commentarii. Salas Tom. 1. tract. 2. disp. 4. sect. 7. & alii, Marci enim 13. vers. 32. circa iudicij diem ait idem Christus: *De die autem illâ, vel hora, nemo scit, neque Angeli in celo, neque Filius, nisi Pater;* cum tamen nemini dubium sit, quin Christus, non solum quâ Deus, sed etiam intellectu creato diem iudicij noverit, & hoc tantum sensu eum dici nescivisse, quod scilicet aliis revelare noluerit: dici ergo senniter poterit, Angelos, eo solum sensu diem iudicij ignorare, quod nimirum eam aliis nequeant revelare. Quare Abulensis in cap. 24. Matthæi, quaestione 209. ut refert Suarez loco proxime citato, affirmat Angelos diem iudicij novisse, quod etiam probabile censet P. Arriaga hic, Disp. 11. sect. 6. num. 40.

VIII. Ex illis locis S. Matthæi & S. Marci, sequitur Angelis ignotum esse iudicij diem.

Nihilominus, cum communis Patrum, Theologorum, ac Sacram. Literarum Interpretum sententia sit, ex illis S. Matthæi & S. Marci testimoniis probari latere Angelos extremi iudicij tempus, exceptionemque illam, *nescire ut revelat*, soli Christo esse applicandam, planè tenendum est diem illum Angelis esse ignotum: imò Molina hic, dis. 5. membro 2. ait esse plus quam periculosum asserere, Angelos nosse iudicij diem, & Tannerus hic disp. 2. quaest. 6. dub. 10. n. 3. sine, id affirmat esse satis

temerarium; malè tamen Bannez & Zumel id vocant hæreticum.

Mihi verò placet quod docet P. Granado 1. part. tract. 6. disp. 1. sect. 9. num. 54. Beatissima scilicet Virgini hoc privilegium esse concessum, tum ob eximiam ejus supra reliquos omnes Sanctos in gloriâ præstantiam, singularesque prærogativas, tum quia nihil huic rei obstant illa Evangelistarum testimonia; Christus enim iis locis de illis tantummodo locutus est, qui tunc temporis celo & beatitudine potiebantur; Beatissima autem Virgo non nisi multis post annis in cælum fuit recepta.

IX. Probabile est, diem iudicij Beatiſſimæ Virgini esse cognitum.

Dico tertio: Beatos omnes machinam & constitutionem hujus Universi videre in Verbo, saltem quoad species rerum, hoc est, varia specierum individua: ita S. Thomas hic, q. 12. a. 8. ad 4. Ferrara 3. cont. Gentes, cap. 59. Valentia hic, q. 12. pu. 6. Molina hic, a. 8. d. 5. memb. 5. Suarez hic, lib. 2. cap. 28. n. 8. & videtur aperta mens S. Augustini, qui ut supra vidimus, sex dierum in creatione mundi divisionem statuit in *cognitione matutinâ* Angelorum ad diversas rerum species terminatâ. Ratio verò est, cum enim Beati sint aliquo modo partes Universi, hujus constitutio ad ipsos peculiariter pertinet, unde & ejus cognitionem in Verbo connaturalissimè expetunt, cui eorum appetitui æquissimum videtur ut satisfiat.

X. Vniuersi hujus machinam vident Beati in Verbo.

Dico quarto: Mystèria etiam fidei, quæ in viâ crediderunt, vident in cælo Beati: ita auctores proxime citati, estque expressâ mens S. Thomæ, tum 1. p. q. 1. a. 2. ubi ait, *ideo nostram Theologiam subalternari scientiæ Beatorum, quia ipsi vident principia fidei quæ nos credimus;* tum 2. q. 1. a. 1. Ubi dicit, visionem succedere fidei: ex quo rectè inferri videtur, ea quæ in viâ obscure in veritate divinâ creduntur, in patriâ clarè in eadem cognosci. Hinc S. Augustinus lib. 2. de Civit. cap. 21. *Quid, inquit, videmus nisi Deum, & omnia illa, quæ nunc non videmus credentes?*

S. Augustinus.

XI. Fidei mysteria vident in Verbo Beati.

S. Thomas.

S. Augustin.

Hoc etiam probari videtur ex illo S. Pauli 2. ad Corinth. 3. v. 18. *Nos autem revelat à facie gloriæ Domini speculantes, in eandem imaginem transformamur à claritate in claritatem,* id est, à claritate fidei ad claritatem gloriæ: quamvis enim fides sit obscura, illucescente tamen nobis Sole justitiæ, & rejecto velamine veteris testamenti, fides nostra in lege gratiæ, ubi supernaturalia mysteria clariùs multò & distinctiùs cognoscuntur, est quædam claritas respectu veteris testamenti, ubi sub umbris omnia & figuris proponebantur, & quibusdam veluti tenebris obvoluta.

XII. Fidei in lege gratiæ, est quædam claritas respectu veteris testamenti.

SECTIO SEPTIMA.

Quædam alia circa ea, quæ Beati de facto vident in Deo. Vbi, an viso beata videre possit seipsam.

Dico quinto: Beati in Deo ea omnia vident, quæ ad illorum statum, dignitatem, vel officium pertinent. Ita S. Thomas, tertia parte, quaest. 10. art. 2. & alibi sæpè, Ferrara 3. cont. Gent. c. 59. Molina hic, a. 8. d. 5. memb. 3. Valentia hic, q. 12. pu. 6. Suarez hic, lib. 2. cap. 28. num. 15. Granado 1. part. tract. 6. d. 1. sect. 9. num. 58. Tannerus hic, d. 2. quaest. 6. dub. 10. num. 7. Fasolus 1. parte, quaest. 10. art. 8. dub. 23. num. 130. estque communis

I. Beati in Verbo vident, quæ ad eorum statum peculiaritèr pertinent.

munis recentiorum sententia. Nec admittenda est limitatio Cajetani, ut ea solum videant Beati, quae ad eorum statum primo instante beatitudinis spectant; ad illa enim omnia extendenda est Conclusio, quae longo ordine, labentibus ad finem usque mundi saeculis evenient, ad eorum statum, ac dignitatem pertinentia.

II. *Reges, Fundatores Ordinum, Pontifices, quam vident in Deo.*

Religionum itaque Fundatores, Ordinum suorum progressum: Reges sancti, regionum quas aliquando administrarunt, varietatem ac vicissitudinem; Summus Pontifex totius Ecclesiae successum: Christi denique anima omnino in quacunque differentia temporis existentia, in Deo videt, utpote ad cuius statum cuncta pertineant.

III. *Videri circa visionem creaturaru in Deo observandum.*

Quae tamen non ita intelligenda sunt, (quod cum Soto in 4. dist. 49. quaest. 3. art. 3. Concl. 10. recte observat P. Granada citatus) ut summi Pontificis visio, exempli gratia, ad singula, quantumvis minuta quae in Ecclesia contingunt, extendatur; ut an Petrus hic & nunc oret, aut jejundet, vel an Paulus pauperi poscenti det elemosynam; sed ad praecipua tantum, ad Beati statum pertinentia: Non enim, ut ait P. Granada, B. Gregorius, quia Summus Pontifex fuit, videt in Deo minutissimos eventus singulorum fidelium, quamvis fuerit omnium Pastor, sed potissima Ecclesia negotia, v. g. conversionem Sinarum, reductionem Angliae, quam omnes speramus, & sic de aliis. Hac ille. Christi tamen Domini anima, quaecumque etiam minutissima in Deo cernit; id enim perfectissimus ejus status requirit.

Quid in Verbo videat S. Gregorius.

IV. *Dices, hinc sequi, minus Beatum plures interdum visurum in Deo creaturas.*

Dices, hinc sequitur, aliquos, duos verbi gratia Pontifices Summos in gloria inaequales, & aequales futuros in visione rerum in Deo, cum in dignitate Pontificia fuerint in hac vita pares. Imo minus beatus plura nonnuquam videbit, cum plura ad ipsius statum, officiumque, quod in hac vita gessit, pertinent. Respondetur primo cum P. Suarez hic lib. 2. cap. 88. num. 19. quamvis minus beatus plures ex iis rebus, quae ad ejus officium pertinent, videat, non tamen videt plures simpliciter; magis enim beatus ex aliis rebus plures & perfectiores videbit, juxta meritum, & gloriae iis respondentis, perfectionem.

V. *Qui plures in Deo videt creaturas, non est necessario magis Beatus.*

Addo cum eodem Suarez, esto plures quis in Deo videat creaturas, quam alius, non sequi necessario, cum fore magis beatum; etiamsi enim pauciora objecta secundaria in verbo videat, clarius tamen videre poterit objectum primum, Deum scilicet, in quo videndo sita est beatitudo. Unde existimo, clarius & clarius videri posse Deum, etiam nulla in eo visa creatura. Nec enim illorum unquam mihi placuit sententia, qui aiunt, non posse objectum aliquod clarius videri, nisi novi in eo aliquid cernatur: quam opinionem late impugnavi Disp. 35. Logicae, sect. 3. num. nono, & deinceps, variis contra eam adductis, quae hic non sunt repetenda. Quare, ulterius dico, aliquem qui intrinsecas tantum Dei perfectiones videret, nullam in iis visam distincte creaturam, esse posse magis beatum eo, qui Deum, & in eo varia objecta creata perspiceret.

Clarius videri aliquid potest, etsi nihil novi in eo cernatur.

VI. *Viatorum preces videt in Deo Beati.*

Dies secundò: ergo Sancti videbunt in Deo preces ad se à mortalibus, etiam in ultimam mundi conflagratione fundendas; hoc autem fieri nequit, sic namque extremi iudicii diem cognoscerent. Contra primò: hi ipsi auctores, qui hoc obijciunt, affirmant, posse visionem beatam se videre, non tamen videre suam durationem; idem ergo dicant de precibus, eas scilicet videri, non earum durationem. Contra secundò: juxta communem Theologorum sententiam, haec preces Sanctis per revo-

lationes extra Deum innotescunt, & tamen nec extra Deum extremi iudicii tempus norunt Beati; ergo etiam in Deo possunt illas cognoscere.

Respondetur itaque, Beatos preces omnes à mortalibus, etiam in ultimam mundi conflagratione fundendas, in Deo videre posse: quaeque majoris momenti sunt, de facto hoc modo vident, non tamen alia. Ratio secunda partis est; sicut enim supra diximus, Beatos non omnia ad Universi constitutionem spectantia, sed praecipua tantum, & Sanctos Pontifices, non minutissima quaecumque, sed potissima solummodo ad Ecclesiae statum pertinentia in Deo videre, idem dicendum videtur de precibus.

VII. *Preces etiam in ultimam mundi conflagratione ad se fundidas vident in Deo Sancti.*

Prima verò pars probatur; nec enim sequitur ex eo quod preces in iis circumstantiis ad se fundendas videant Beati, cognoscere eos quo tempore iudicii dies sit futurus; haec enim, diversae sunt veritates objectivae, Petrus opem à me exposcet in ultimam mundi conflagratione, & opem à me exposcet in ultimam mundi conflagratione, quae erit post centum annos: ergo una veritas sicut extra Deum revelari, ita & in Deo poterit cognosci, non cognita alia. Ex vi ergo hujus visionis, sciet Beatus ille Petrum in postremo mundi die exiturum; quando autem is dies futurus sit, nesciet. Sicut scire quis potest Joannem in tali palatio, vel horto existere, non tamen propterea scire necessario debet, in qua regione, vel orbis parte situs sit hortus ille, vel palatium.

VIII. *Visti precibus in iudicii futurum.*

Sed dicit quispiam, si Beatus videat Petrum, & ultimam mundi conflagrationem tempore coexistere, ergo videbit utriusque durationes, ergo sciet quo tempore dies iudicii sit futurus, cum duratio vel sit ipsum tempus, vel essentialem ad illud dicat ordinem. Deinde, si videat durationem generalis illius & ultimi orbis incendii, videbit quantum distare postulet ab hodierno die, & quot durationes horariae inter praesentem diem, & ultimi illius diei durationem possint interjici; hoc autem si videat, directè sciet quo tempore dies iudicii sit futurus.

IX. *Quo pacto Beatus in Deo videri Petri, & ultimam mundi conflagrationis durationes.*

Respondetur, visurum quidem Beatum, cujus opem Petrus ultimo illo die est imploraturus, duas illas durationes, imperfectè tamen, & solum quoad hunc effectum, quod scilicet reddat Petrum & ultimum illum diem sibi coexistentes, seu quod sint homogeneae: quae autem in particulari sint, non videbit, sed possent esse duae durationes sibi post viginti, centum, aut mille annos, coexistentes. Et licet sciat diem illum fore ultimum, non tamen id novit ex visione durationum, his enim extrinsecum est quod dies sit ultimus, nec ex imperfecta hac durationum istarum cognitione sciet, quando durationes istae, & ultimus hic dies iis respondens, existet.

X. *Durationes hanc durationem solum videbit Beatus quoad effectum coexistentiam.*

Hanc proinde sententiam, Beatos scilicet viatorum preces videre in Verbo, tenet in primis S. Thomas 2. 2. q. 83. a. 4. ad 2. expressè asserens, Beatis in verbo manifestari petitiones & preces ad eos à mortalibus directas. Idem docet Cajetanus ibidem, & in 4. d. 45. q. 3. a. 1. Suarez hic, lib. 2. cap. 28. num. 18. Valentia citatus, Bellarminus To. 1. lib. 1. de Sanctorum beatitudine, cap. 20. & alii, favetque Concilium Senonense in decretis fidei, decreto 13. ubi probare intendens, à Beatis mortalium preces audiri, ait, In divinitatis speculo illucescere illis quicquid eorum interfit. Nec contrarius est S. Augustinus; quamvis enim in libro de cura pro mortuis habenda, cap. 15. & 16. solum dicat, preces nostras ministerio Angelorum, aut per

XI. *Non negat S. Augustinus, Beatis videre in Verbo mortalium preces.*

Concilium Senonense.

per speciales Dei revelationes, Martyrum animabus innotescere, quamvis, inquam, visionis precum in verbo mentionem illic non faciat, est argumentum solum negativum, nec inde rectè deducitur, S. Doctorem eam negasse, sed faciliores tantum preces nostras cognoscendi modos assignare voluisse, hac difficiliore omisâ.

XII.
Qua visionem supponunt, non possunt per eam videri.

Id tamen notaverim, siquæ preces, aut res aliæ sint, quæ visionem præsupponunt, non posse illas, saltem per eos gradus visionis, quos supponunt, videri. Dixi, per gradus quos supponunt, per alios enim gradus qui primos hosce naturâ sequuntur, nil obstat, quò minus videri preces illæ possint. Hi verò gradus, quamvis aliqui aliis naturâ sint priores, omnes tamen duratione sunt simul, nec unus alium tempore antecedit, sed cuncti simul primo beatitudinis instante infunduntur. Sicut Angeli sancti, qui in gratiâ fuerunt creati, primo creationis instante actum meritorium eliciendo, novo gradu adjecto, priorem gratiam auxerunt.

XIII.
Virum visio beata scipis in Verbo videri possit.

Quares, utrum visio beata, scipsam in Verbo videre possit? Negat Ockam in 4. q. 13. a. 5. ad 2. Gabriel in 4. d. 14. Hurtado disp. 10. de Anima, sect. 4. Monceus Disp. 2. c. 9. & alii. Contrarium tamen est probabilis: ita Suarez hic, l. 2. cap. 18. num. 9. Salas tract. 2. disp. 3. sect. 4. Albertinus Corolla: 4. ex primo Principio. Erice Disp. 51. num. 27. Granado i. p. tract. 6. Disp. 1. sect. 8. num. 47. & alii.

XIV.
Offenditur, cognitionem posse supra se reflectere.

Ratio est primò: Certum enim videtur, universum non repugnare, ut cognitio aliqua supra se reflectat; hoc namque perfectissimè præstat Divina Scientia, quæ ut aliarum omnium rerum, ita etiam est cognitio sui. Deinde, in cognitionibus abstractivis res indubitata videtur, ut ostendi d. 19. de Anima, sect. 3. hi enim actus, *Omnis actus intellectus est spiritualis; Omnis actus creatus est accidentis, qualitas &c. supra se reflectunt, & se inter alios actus repræsentant, ut loco citato latiùs declaravi.*

XV.
Alium intuitivo non repugnat ut supra se reflectat.

Quod verò hoc etiam in actibus intuitivis non repugnet, probavi, Disp. illâ 19. citatâ. Primò, nam, ut proximè dictum est, cognitio divina, quæ est perfectissimè intuitiva, supra se reflectit. Deinde, nulla in hoc est vel apparens implicantiâ; nec enim se vel immediatè, vel mediatè produceret, sed esset respectu sui objectum terminativum tantum, non motivum; de quo latiùs Disp. illâ 19. de Anima: nec seipsam propriè specificaret, cum non per speciem propriam, sed objecti primarii, & in eo videatur.

SECTIO OCTAVA.

Vtrum in Deo videri possint existentia.

I.
Dispositio habet- nus supponit posse in Deo videri res existentis.

HACTENUS, dispositionis gratiâ, admisimus posse in Deo videri res existentes; ab illâ enim suppositione, quæ postremis hisce duabus sectionibus diximus, dependet: si enim in Deo formaliter videri nequeat, (ut probabile putant aliqui non posse, cum longè dispar ratio quoad hoc, de his sit ac de possibilibus) quæ de visione existentium in Deo dicta sunt, intelligi debebunt de visione casuali. Nunc ergo, an in Deo videri res existentes possint, inquirendum.

II. In sententiâ ergo asserente, actum Dei liberum nihil aliud nec formaliter, nec virtualiter esse, præ-

ter meram entitatem Dei, & creaturam existentem, nullo modo videri in Deo possunt existentia. Ratio videtur clara; nam videri in Deo creaturas existentes, est eas ex vi Dei visi cognoscere; sed si nulla sit huiusmodi virtualis in Deo determinatio, Deus non majorem habet connexionem cum rebus existentibus, quàm cum non existentibus; ergo ex vi Dei visi nequit intellectus Beati determinari ad iudicandum creaturas existere, magis quàm non existere.

Nisi sit virtualis determinatio in Deo, non possunt in eo videri existentia.

III.

Nec refert, prædicata rei existentis, & possibilis, non distinguit realiter.

Dices, prædicata intrinseca rei possibilis & existentis non distinguuntur ex parte objecti; cum ergo idem planè sint realiter, eo ipso quòd existant, dari potest visio, quæ ad ea ut existentia terminetur. Contra: licet prædicata rei possibilis & existentis non distinguantur secundum se, ratione tamen diversi status verificare possunt duo contradictoria: jam enim verum est dicere, *Antichristus, vel alius mundus est possibilis*, non tamen *Antichristus existit*; ergo similiter non sequitur, *Alius mundus cognosci in Deo potest ut possibilis, ergo cognosci in eodem potest ut existens*. Ratio autem videtur manifesta; nam Deus per respectum transcendentalem, quo refertur ad creaturas, & essentialem, quam cum iis ut possibilibus, habet connexionem, intellectum ad earum cognitionem ducit, ac determinat. Cum ergo in hac sententiâ nihil planè, nec formaliter, nec virtualiter in Deo sit, cum creaturis ut existentibus connexum, magis quàm cum non existentibus, ex vi Dei visi non potest Beatus magis iudicare eas existere, quàm non existere.

Disparitas inter cognitionem possibilitium, & existentium.

IV.

Non possit in illâ sententiâ jam in Deo videri existens alius mundus, si Deus eum hodie decerneret producere.

Confirmatur: ponamus, disputationis gratiâ, Deum non omnia ab æterno decrevisse, sed hodie exempli causâ, primum statuere creare alium mundum, & eum de facto jam producere, Angelus beatus, qui tot sæculis Deum vidit, nunquam per visionem beatificam cognovit in Deo existere alium mundum, hodie tamen secundum hos auctores, ex Deo viso videbit eum existere, inquiri, ex vi cuius prædicati divini? nihil enim omnino vel formale, vel virtuale in Deo videbit, juxta hanc sententiam, quod antea non videbat; ergo sicut antea omnia indifferentia erant ad existentiam vel non existentiam alterius mundi, & propterea in Deo videre Angelus non poterat eum existere, ita nec modò id in Deo videre poterit; quòd enim de facto mundus ille existat, est Deo planè extrinsecum.

V.

Nec casualiter, in hac sententiâ, cognosci in Deo potest creaturas existere.

Hinc ulterius infero, ne quidem casualiter, in illâ sententiâ, cognosci ex vi Dei visi posse creaturas existere. Ratio est: casualis namque cognitio creaturarum existentium est actus ortus ex visione beatificâ, per quem actum creaturæ cognoscuntur existere: sed nullus orti istiusmodi actus potest à visione beatificâ, hæc enim, ut fatentur hi auctores, nihil in Deo videt connexum magis cum existentia creaturarum, quàm cum non existentia: ergo determinare nequit Beatum ad eliciendum actum, quo iudicet eas existere.

VI.

Alii volunt visionem, quæ foret possibilium, reddi existentium, per specialem Dei concursum.

Alii itaque affirmant, nihil quidem in Deo esse quod magis ad cognoscendum creaturarum existentiam determinet, quàm ad non existentiam, sed visionem Dei, quæ præcisè ex vi essentia visæ foret visio tantum possibilitium, ex supplemento quodam divinæ virtutis, & speciali Dei concursu, aiunt reddi visionem existentium. Sed contra: si ex vi intrinsecorum Dei prædicatorum nihil cernatur, quod majorem habeat connexionem cum existentia creaturarum, quàm cum non existentia, ergo res existentes non videntur in Deo; videri enim aliquid in Deo, ut cum communi Theologorum sententiâ